

ציון רובבצ'י
מאסר עולם

מן ההגינות היה לדאוג שטלאל יעמוד לחקירה נגדית?

ההזדמנות האחרונה

חברי בית-הדין של כלא שאטה היו רגישים ביותר לחריגות אלה בדיון, והם חיכו בקוצר-רוח לפסק-דין של בית-המשפט לעירעורים. היה זה כימעט שנתיים אחרי הרצח, כשישבו הרישה בבית-המשפט העליון בירושלים, וחיכו לחריצת גורלם. זו היתה ההזדמנות האחרונה והערכאה הסופית.

הנאשמים נותרו מאוכזבים. הרכב בית המשפט העליון, בראשותו של השופט מאיר שמגר, נכנס לאולם לדקות ספורות ומסר לנאשמים ולפרקליטיהם כי העירעור נדחה. מכיוון שפסקי-הדין הותרעו על 100 עמודים, אמרו השופטים כי ימסרוהו בכתב. בכך נפרדו מבית-הדין של כלא שאטה, שחזר לכלא — למאסר-עולם.

אילנה אלון

ביותר במדינה, שעלה למדינה כ-25 מיליון לירות, הורשעו לפני שבועיים בפסק-דין סופי של בית-המשפט העליון שישה אסירים. אלקיים, רובבצ'י, בן-נר וקיש הורשעו ברצח, ונידונו למאסר-עולם. ציון עמיאל הורשע בשידול להריגה, ונידון לשש שנות מאסר. דב בשירי, שהחביא את הסכין, נידון לשנת-מאסר אחת, כ- שותף לאחר-מעשה.

חברי בית-הדין של כלא שאטה לא התרגו בכבוד בבית-המשפט של המדינה. בנצרת, שבו נמשך מישפטם כשנה וחצי, כשהוא משתרע על 12 אלף עמודי-פרוטוקול, היו הנאשמים רוב הזמן כבולים בידיהם וברגליהם. הם התפרעו והתפרצו. פעם התלוננו על כך שלא סופקו להם די כדורי-הרגעה, ופעם טענו כי הם סובלים מעודף כדורים. הם החליפו סניגורים במהירות הבזק, ועשו את כל שביכולתם כדי לעכב ולהקשות על ההליכים המישפטיים.

אולם השופטים תיאודור אור וחבריו התגברו על הכל, והוציאו פסק-דין מפורט וברור, שהשתרע על 375 עמודים.

ברז מים וסליל הקלטה

מרות שהרשיעו את רוב הנאשמים על סמך עדותו של טלאל ועדותו ה' מסייעת של ג'יה, לא חסכו שופטי בית המשפט את ביקורתם מהתביעה והמשרה.

במהלך המישפט התברר כי רוב עדי התביעה שוכנו במשך זמן רב ביחד. הדבר נעשה אמנם כדי להקל על שמירתם, אולם היתה זו הזדמנות-פנו עבורם לתאם עמדות ולהחליק סיפורים.

טענה קשה יותר הועלתה נגד ד"ר מרדכי למברג, התובע. הוא אמנם נהל מישפט קשה ומסובך נגד נאשמים נוקשים ואלימים, אך כתובע צריך היה, לדיברי בית-המשפט, להקפיד יותר. המדובר בי שיחה ארוכה שהוקלטה בין טלאל לוג'יה. טלאל, שבתחילה חשש כי מאזינים, פתח את ברז המים, ודיבר בקול חלוש. אולם אחרי-כך התעשת, ודיבר בצורה ברורה, וכן גם וג'יה. מכל הסליל הארוך פוענח על-ידי המישטרה בתחילת המישפט רק דף וחצי, ונמסר לסניגורים כי ההקלטה אינה ניתנת לפיענוח.

הסניגורים האמינו לתביעה, ועל כך אומר בית-המשפט המחוזי בפסק-דינו: "בעניין זה נפלו הנאשמים ובאייכוחם קורבן להטעיה. אין בכוונתנו ליחס הטיעויה מכוונת לחוקרי-המישטרה...אך אנו סבורים שבתיק-חקירה רציני כזה צריך היה לעשות עבודת-פיענוח יסודית יותר. התשובה של מז"ם (המחלקה-לזיהוי-פלילי) מעידה על העדר חריצות ושקידה. וכאמור, היה בה כדי להטעות."

הד"ר למברג עשה במהלך המישפט נסיון נוסף לפענח את הסליל והומצאה לידו תרשומת נוספת. אך הוא החריש ולא מסר על כך לנאשמים ולבאייכוחם. אומר בית-המשפט: "נראה לנו שגם חובת-ההגינות צריכה היתה להדריך את באיכוח המאשימה, ולהביאו לכך, שביא לידועת הנאשמים את שידע הוא מתריש שומותיו של לוי, שחלקים מסויימים יש בהם לעזור ולכוון את החקירה של כל אחד מהם." מי שמכיר את לשונם של שופטים יודע כי היתה זו בקורת חמורה ללא תקדים על המישטרה והפרקליט.

לרצוח את העולם

סופו של דבר היה זה הנאשם ציון עמיאל, הדובר ערבית, שביקש את הקטטה, ששמע אותה ושפיענה חלק גדול ממנה, 91 עמודים שלמים. תורגמן מיקצועי של בית-המשפט הועסק אחרי-כך בפיענוח, והגירסה הסופית היתה בת 110 עמודים.

הדברים שנשמעו מתוכם היו מדהימים. וג'יה התחנן בפני טלאל שיעזוב אותו, ולא ימשוך אותו לעניין, כי הוא נשוי ואב

סכונים. סוהר ניסה לעזור לנתקף, והחל רץ איתו לעבר היציאה. רובבצ'י וקיש לקחו פלאטה של שלחן ורצו להמשיך לפגוע בחאפו, אך הוא, ככוחותיו האחר-רונים, נתלה על הסוהר, ויחד ברחו מהמקום.

לבית-הדין היה סולס-עונשים. לא כל עבירה דינה היה דקירה. במקרה אחד התברר כי אסיר ערבי בשם מוצטפה בל-קיס, הציץ לאמו של גדי שלוש" בעת הביקור. בית-הדין הודעו ממעשה זה, אך לא מצא אותו חמוץ כהלשונה, ובעת הדיון בעונש הוחלט שלא לדקור אותו, ולא להשתמש בסכונים. העבירה שביצע עונשה היה רק שבירת ידיים ורגליים. במוט של טוריה. כך הוחלט על-ידי בית-הדין.

כדורי-הרגעה ומוט ברזל

צה יפת נגר הגדיש את הסיאה. שוב אי אפשר היה להתעלם מבית-הדין וממעשיו. המישטרה פעלה במרץ ובתקיפות, וחקרה את רוב האסירים, וכך הצליחו לשכנע את טלאל להפוך לעדי מדינה. עבירה שעליה שפט הוא את יפת נגר למוות.

טלאל, יליד ירושלים העתיקה, הוא עבריין מועד. מאחריו עבר פלילי עשיר, וזוהא בא ממישפחה יהודיה בעולם הפשע. כאשר ראה כי הפעם מתכוננת המישטרה ברצינות למצוא את האשמים, עשה את חשבון-הנפש שלו, והחליט להיות בין העדים ולא בין הנאשמים.

המיכשול הראשי שעמד לפניו היה הריקרון שנקבע על-ידי היועץ המישפטי, שאין להפוך לעד-מדינה את העבריין הרי עיקרי. בהסכם שנעשה איתו נאמר כי מפורש כי יהפוך לעד-מדינה רק אם יתברר שלא הוא האיש שדקר את יפת ושיביצע את הרצח.

מכאן היתה מגמתו של טלאל ברורה. היה עליו להעביר את הרצח הממשי לבן-נר, שנשא את הסכין השני, ולרובבצ'י, שהחזיק במוט הברזל.

באחד המישפטים הקשים והארוכים

דוב יוסף בשירי
שנת-מאסר אחת